

Pagini cu magie, vară, bucurie

Citesc, înțeleg, îmi imaginez!

Nume și prenume

.....

Vârstă

.....

lecturi pentru
vacanță

CLASA

4

Lectura susținută în familie	4
Dorothy salvează o sperietoare , L. Frank Baum	5
Eusebiu pe tărâmul peștilor , Maxim Gorki	12
Apare Peter Pan , J.M. Barrie	18
Pinocchio în Țara Jucăriilor , Carlo Collodi	22
Un câine de sticlă roz , L. Frank Baum	28
Motanul încălțat , Charles Perrault	35
Morcoveață și găinile , Jules Renard	41
Dănuț și zmeul , Ionel Teodoreanu	45
Iepurele și broasca râioasă , poveste populară spaniolă	51
Negruț, cal de trăsură , Anna Sewell	55
Copacul spune o poveste	60
Noutăți din Lumea Poveștilor	61
Quiz: ce fel de cititor ești?	62
Obiceiuri de cititor	63
Piramida lecturilor	64

fragment din *Vrăjitorul din Oz* de Frank Baum

Aceasta este povestea lui Dorothy Gale, o fetiță care este smulsă de un ciclon din Kansas, unde locuia. Fetița călătorește spre lumea colorată și magică a Țării lui Oz, împreună cu Toto, câțelul ei. Pe drum, ea întâlnește o sperietoare de ciori fără creier, un om de tablă fără inimă și un leu fără curaj. Împreună, aceștia pornesc într-o călătorie spre Orașul de Smarald, pentru a cere ajutorul misteriosului și atotputernicului Vrăjitor din Oz.

Când Dorothy rămase singură, simți că i se face foame, așa că se duse la dulap, își tăie câteva felii de pâine și le unse cu unt. Îi dădu și lui Toto să mănânce și, luând o găleată din raft, coborî spre pârâiaș și umplu găleata cu apă limpede și strălucitoare.

Toto alergă printre copaci, lătrând către păsările care zburau printre ramuri. Dorothy se duse să-l prindă și văzu niște fructe plăcute atârând pe crengi, așa că luă și ea câteva, găsind că tocmai poamele îi lipsiseră ca să-și întregască gustarea de dimineață.

Apoi se întoarse în casă și băură, atât ea, cât și Toto, o înghițitură bună de apă proaspătă și rece. După aceea se pregăti pentru călătoria spre Orașul de Smarald.

Nu mai avea decât încă o rochie, care se întâmplase să fie curată și atârna într-un cui, în spatele patului. (...) Fetița se spală cu grijă, îmbracă rochia curată și își puse boneta de soare pe cap. Luă un coșuleț, pe care îl umplu cu pâine din dulap și puse deasupra un șervet alb. Apoi se uită în jos, la picioarele ei, și își dădu seama cât de vechi și de purtate îi era ghetuțele.

– De bună seamă că nu sunt bune pentru o călătorie atât de lungă. Așa-i, Toto? îl întrebă fata pe câțel.

Toto o privi drept în față, cu ochișorii lui negri, și dădu din coadă, ca să-i arate că înțelege despre ce e vorba.

În clipa aceea, Dorothy zări pe masă pantofii de argint care aparținuseră Vrăjitoarei de la Răsărit.

– Ce bine ar fi dacă mi s-ar potrivi pantofii! Ar fi tocmai ce mi-ar trebui pentru o

călătorie atât de lungă, fiindcă aceștia nu se pot strica.

Își descălță ghetele vechi de piele și încercă pantofii de argint, care i se potriveau de minune, de parcă ar fi fost croiți special pentru ea. În sfârșit, își anină coșulețul de braț.

– Haide, Toto, trebuie să mergem până în Orașul de Smarald și să-l întrebăm pe Marele Oz cum să facem ca să ne putem întoarce în Kansas.

Trase ușa, încuie și puse cheia cu grijă în buzunarul rochiței. Și astfel, cu Toto pășind bucuros în urma ei, Dorothy porni la drum.

La început, văzu mai multe intersecții înaintea ei, dar, după puțin timp, găsi poteca pietruită cu cărămizi galbene. O luă sprintenă înainte. Pantofii de argint sunau voios pe caldarâmul galben, soarele strălucea, păsările ciripeau dulce, și Dorothy nici nu se simțea atât de rău precum v-ați imagina că ar trebui să se simtă o fetiță aruncată din propria-i țară în mijlocul unui ținut străin.

În timp ce mergea, fu mirată să vadă cât de frumos era ținutul. Treceau pe lângă garduri curate, vopsite în albastru, și, dincolo de ele, văzu câmpuri îmbelșugate de grâne și de legume. Fără îndoială, altinezii erau gospodari buni, în stare să scoată recolte bogate.

Când trecea prin dreptul unei case, oamenii ieșeau s-o privească și se înclinau respectuoși în fața ei, știind că ea e fata care îi scăpase de vrăjitoarea cea rea și îi eliberase din robie. Casele altinezilor erau niște locuințe demodate, în formă de sferă, cu acoperișul ca o cupolă mare. Toate erau vopsite în albastru, fiindcă, în Ținutul de la Răsărit, albastrul era culoarea preferată.

Spre seară, când Dorothy se simți oboșită după o zi de mers și se gândea la un loc unde să-și petreacă noaptea, ajunse în dreptul unei case mai arătoase decât celelalte. În fața ei, pe o pajiște verde, dansau bărbați și femei. (...)

Oamenii o salutară pe Dorothy cu prietenie, o poftiră la cină și o rugară să petreacă noaptea cu ei. (...)

Dorothy se bucură de masa îmbelșugată, apoi se așeză pe o bancă și privi la cei care dansau. (...) Când obosi privind, unul dintre altinezii bogați o pofti în casă, unde îi oferă o cameră cu un pat mic. Așternutul era albastru, și Dorothy dormi în el un somn adânc, până dimineața, cu Toto încolăcit pe un covoraș albastru, lângă pat.

Dimineața, își luă mica gustare, privind un copilaș altinez care se juca voios cu Toto. Îl trăgea de coadă, striga și râdea într-un fel care o înveselea foarte mult pe Dorothy. Toto era, de altfel, o curiozitate pentru oamenii aceștia, care nu mai văzuseră până atunci un câine.

– Cam cât de departe de aici se află Orașul de Smarald? îl întrebă Dorothy pe altinezul care o găzduia.

– Nu știu, răspunse acesta serios, deoarece nu am fost niciodată acolo. E mai sănătos pentru oameni să stea cât mai departe de vrăjitorul Oz, care locuiește acolo. Dar este un drum lung și o să-ți trebuiască mai multe zile să ajungi acolo. Ținutul de aici este bogat și plăcut, însă vei fi nevoită să treci prin locuri aspre și primejdioase înainte de a ajunge la sfârșitul călătoriei tale.

Vorbele acestea o cam înspăimântară pe Dorothy, însă știa că numai Marele Oz era în stare s-o ajute să se întoarcă în Kansas, așa că, plină de curaj, se hotărî să-și continue călătoria. Își luă rămas-bun de la prieteni și porni din nou pe cărăruia cu cărămizi galbene. După ce mai umblă câțiva kilometri, își zise că ar fi bine să facă un popas, așa că se așeză pe un gard de la marginea drumului. Dincolo de gard se întindea un ogor mare de grâu și, puțin mai departe, zări o sperietoare de păsări așezată sus de tot, pe o prăjină, pentru ca păsările să nu se apropie de grâul copt.

Dorothy își sprijini obrazul în palme și privi țintă și gânditoare la sperietoare. Aceasta avea un cap mic, de sac, umplut cu paie, pe care erau desenați ochii, nasul și gura, ce trebuiau să înfățișeze un obraz. O pălărie veche, țuguiață, albastră, care aparținuse cândva unui altinez, fusese așezată pe acest creștet. Restul trupului era îmbrăcat în haine albastre, uzate și decolorate de soare, umplute și ele cu paie. În picioare, sperietoarea avea niște ghete vechi, cu vârfuri albastre, așa cum purtau toți oamenii din ținut, și era înălțată cu capul deasupra grâului cu ajutorul unui băț înfipt în spate.

În timp ce Dorothy se uita la fața atât de caraghios vopsită, fu uimită s-o vadă făcându-i cu ochiul. La început crezu că i se pare, pentru că acasă, în Kansas, sperietorile nu făceau așa ceva. Dar iată că omul de paie dădu apoi prietenos din cap, Dorothy sări de pe gard și o luă spre el, în timp ce Toto alerga în jurul ei și lătra.

– Bună ziua! îi spuse sperietoarea cu voce răgușită.

